

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2110/2019
16.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борко Зимоњић, адвокат из ..., против туженог ББ ПР „ВВ“, ..., чији је пуномоћник Војислав Сележан, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2721/18 од 11.12.2018. године, на седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2721/18 од 11.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 1852/17 од 22.01.2018. године исправљеном решењем истог суда П1 1852/17 од 07.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду туженог број .. од 03.04.2014. године, као незаконито и да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад, на радно место програмера. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2721/18 од 11.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда са исправком.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба овог закона због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП на коју се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време, на основу уговора о раду од 01.02.2012. године и обављао је послове програмера. Директор туженог је 26.03.2014. године донео одлуку о престанку потребе за обављањем одређених послова и то послова веб дизајна (израда сајтова) због чега за радним местом програмер - веб дизајнер престаје потреба свакодневног рада. Решењем туженог од 03.04.2014. године отказан му је уговор о раду због престанка потребе за његовим радом. У образложењу решења је наведено да је тужиоцу уговор о раду отказан услед технолошких, економских или организационих промена због престанка потребе за обављањем одређеног посла, због чега је престала потреба за радом запосленог којем се није могао обезбедити други посао који одговара његовој стручној спреми у предузећу, нити који би могли да му се понуде у нижем степену стручне спреме у његовом занимању, због чега, полазећи од потреба процеса рада код послодавца, нема могућности да се запосленом обезбеди преквалификација за обављање других послова нити скраћено радно време. Код туженог је послове програмер-веб дизајнер, односно веб програмирање и веб маркетинг, обављао само тужилац. Тужени у односу на укупан број запослених није био у обавези да доноси програм решавања вишка запослених. По доношењу оспореног решења тужени на пословима на којима је радио тужилац није примио у радни однос другог запосленог, а тужиоцу је исплатио отпремнину.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је правилно побијаном одлуком одбијен тужбени захтев за поништај решења туженог од 03.04.2014. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...54/09) који је био у примени у време доношења оспореног решења, с обзиром да је његово радно место укинута одлуком директора о престанку потребе за обављањем тог посла, а у поступку доношења решења поштоване су одредбе чл. 158. и 159. Закона о раду.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије да радно место тужиоца није укинута, већ да је дошло до смањења обима посла на том радном месту, али налази да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Наиме, на основу одлуке директора туженог о престанку потребе за обављањем одређених послова и то послова веб дизајна - програмер веб дизајнер, то радно место више није предвиђено код туженог, практично је укинута. Дакле, ради се о општем акту туженог чија законитост не може бити предмет преиспитивања у судском поступку за заштиту права из радног односа у случају отказа уговора о раду применом члана 179. тачка 9. Закона о раду. У поступку оцене законитости одлуке послодавца о престанку радног односа запосленог суд цени да ли је послодавац спровео законом прописани поступак и при том поштовао сва права за заштиту запосленог коме престаје радни однос по овом основу. У поступку је, супротно ревизијским наводима утврђено да тужиоца

није било могуће распоредити на друго радно место које одговара његовој стручној спреми, нити му обезбедити остваривање других законом предвиђених права. Имајући ово у виду, као и да тужилац одлуку о отказу уговора о раду побија из разлога неоправданости доношења наведене одлуке, Врховни касациони суд налази да законитост ове одлуке не утиче на законитост одлуке о престанку радног односа тужиоца. Обавеза послодавца је у смислу члана 158. Закона о раду да тужиоцу за чијим је радом код туженог престала потреба јер је његово радно место укинато, односно више није предвиђено, обрачуна и исплати отпремнину пре подношења тужбе суду за поништај решења о отказу што је у конкретном случају учињено, а супротно наводима ревизије тужени на пословима на којима је радио тужилац није примио у радни однос другог запосленог.

У већем делу наводи ревизије тужиоца се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа, и упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, због чега нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. не представљају дозвољен ревизијски разлог, а понављају се и жалбени наводи који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, за које је дао јасне и правилне разлоге које овај суд у свему прихвата, те их применом члана 414. став 2. ЗПП није детаљно образлагао.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић